Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Chris Carter
An Evil Mind

Copyright © Chris Carter 2014.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Lidija Cenić

DIZAJN KORICA
Tatjana Jović

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Zli um

Kris Karter

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

Ovaj roman se u velikoj meri razlikuje od svih mojih prethodnih knjiga, pre svega jer je ovo moj prvi triler u kojem su veći deo radnje i većina likova zasnovani na stvarnim činjenicama i ljudima koje sam upoznao dok sam radio kao psiholog kriminalnog ponašanja. Imena su promenjena iz jasnih razloga.

Posvećujem ovaj roman svim čitaocima koji su učestvovali u takmičenju sprovedenom u Ujedinjenom Kraljevstvu kako bi postali jedna od žrtava u ovom trileru, a posebno pobednici, Karen Simpson iz južnog Velsa, koja je bila divna. Nadam se da ćete svi uživati u ovoj knjizi.

O autoru

Rođen u Brazilu u porodici italijanskog porekla, Kris Karter je studirao psihologiju i kriminalno ponašanje na Univerzitetu Mičigena. Kao član tima za kriminalnu psihologiju pri Kancelariji državnog javnog tužioca Mičigena, razgovarao je s mnogim kriminalcima i proučavao njihovo ponašanje, uključujući i serijske i višestruke ubice osuđene na doživotnu zatvorsku kaznu.

Početkom devedesetih otišao je u Los Anđeles, gde je proveo deset godina kao gitarista brojnih glam rok grupa pre nego što je napustio muziku i potpuno se posvetio pisanju. Sad živi u Londonu i spada među prvih deset autora bestselera *Sandej tajmsa.*

Posetite www.chriscarterbooks.com ili ga nađite na Fejsbuku.

Takođe od Krisa Kartera

Žig smrti
Dželat
Noćni lovac
Vajar smrti
Jedan po jedan

Prvi deo

Pogrešan čovek

1.

„Dobro jutro, šerife, dobro jutro, Bobi", iza pulta se oglasila punačka smeđokosa konobarica s malom tetovažom srca na zglobu leve ruke. Nije morala da pogleda na zidni sat sa svoje desne strane. Znala je da je upravo prošlo šest ujutru.

Svake srede, bez omaške, šerif Volton i njegov zamenik Bobi Dejl dolazili su u „Norino kamiondžijsko svratište", nadomak Vitlenda u jugoistočnom Vajomingu na svoju dozu slatke pite. Smatralo se da „Norino svratište" pravi najbolje pite u celom Vajomingu. Imali su različit recept za svaki dan u nedelji. Sredom su služili omiljenu pitu šerifa Voltona – od jabuke s cimetom. On je dobro znao da prva tura pite uvek izlazi iz rerne tačno u šest ujutru, a ništa ne može da se poredi sa ukusom tek ispečene pite.

„Zdravo, Bet", odgovorio je Bobi, stresajući kapi kiše s kaputa i pantalona. „Mogu ti reći da je napolju prava provala oblaka", dodao je, otresajući nogu kao da se upišao.

Letnji pljuskovi u jugoistočnom Vajomingu bili su uobičajena pojava, ali jutrošnja oluja bila je najjača tog leta.

„Zdravo, Bet", pozdravio ju je i šerif, skidajući šešir i brišući lice i čelo maramicom, da bi zatim brzo pogledao po restoranu. U to doba dana i uz takvu provalu oblaka, u lokalu je bilo mnogo manje ljudi nego inače. Bila su zauzeta samo tri od petnaest stolova.

Muškarac i žena u srednjim dvadesetim sedeli su za stolom najbližim vratima i doručkovali palačinke. Šerif je zaključio da je ulubljeni, srebrni *golf* ispred restorana njihov.

Za sledećim stolom sedeo je krupan, znojav muškarac obrijane glave, koji sigurno nije imao manje od sto pedeset kilograma. Količina hrane na stolu pred njim lako bi zasitila dve, a možda i tri veoma gladne osobe.

Za poslednjim stolom pored prozora sedeo je visok, sedokosi muškarac čupavih, potkovičastih brkova i krivog nosa. Podlaktice su mu bile prekrivene izbledelim tetovažama. On je već završio doručak i sad je sedeo zavaljen u stolicu i igrao se kutijom cigareta, pogleda zamišljenog kao da treba da donese veoma tešku oduku.

Šerif Volton nije sumnjao da su ova dvojica vozači velikih kamiona parkiranih ispred restorana.

Na jednom kraju pulta sedeo je muškarac prijatnog izgleda, otprilike u četrdesetim godinama, i jeo krofnu sa čokoladnim prelivom uz crnu kafu. Kosa mu je bila kratka i uredno podšišana, a brada moderna i negovana. Listao je jutrošnje novine. Njegov mora biti tamnoplavi *ford taurus* parkiran bočno od restorana, zaključio je šerif.

„Baš na vreme", rekla je Bet, namignuvši šerifu. „Upravo sam ih izvadila iz rerne." Onda je ovlaš slegnula ramenima. „Kao da vi to ne znate."

Slatki miris sveže ispečene pite od jabuka sa daškom cimeta već je ispunio celu prostoriju.

Šerif Volton se nasmešio. „Mi ćemo ono naše, Bet", rekao je sedajući za pult.

„Odmah stiže", odvratila je Bet, pa otišla u kuhinju. Nekoliko sekundi kasnije vratila se sa dva vrela, posebno velika komada pite prelivena medom. Izgledali su kao savršenstvo na tanjiru.

„Mmm...", oglasio se muškarac na suprotnom kraju pulta, bojažljivo dižući prst kao dete koje od učiteljice traži dozvolu da nešto kaže. „Je li ostalo još te pite?"

„Nego šta", odgovorila je Bet sa osmehom.

„U tom slučaju, mogu li i ja, molim vas, da dobijem komad?"

„Da, i ja", dobacio je krupni kamiondžija sa svog stola, dižući ruku. On se već oblizivao.

„I ja", rekao je brka, vraćajući kutiju cigareta u džep jakne. „Ta pita baš dobro miriše."

„I ukus joj je dobar", dodala je Bet.

„Malo je reći da je dobra", kazao je šerif Volton, okrenuvši se prema stolovima. „Ta pita će vas poslati pravo u raj." Odjednom je iznenađeno razrogačio oči. „Đavola", otelo mu se, pa je skočio sa stolice.

Šerifova reakcija navela je Bobija Dejla da se brzo okrene i isprati šerifov pogled. Kroz veliki prozor iza mesta na kojem je sedeo mladi par ugledao je farove kamioneta koji je jurio pravo prema njima. Činilo se da je vozilo van kontrole.

„Šta je to, đavola?", rekao je Bobi, ustajući.

Svi gosti su se okrenuli ka prozoru i na svim licima bio je istovetan zapanjen izraz. Vozilo je išlo ka njima kao navođeni projektil i nije pokazivalo nikakve znake da će skrenuti ili usporiti. Imali su dve, najviše tri sekunde pre udara.

„SVI U ZAKLON!", povikao je šerif, ali nije morao. Svi u restoranu su već refleksno poskakali na noge i sada su grabili da se sklone. Pri toj brzini kamionet će razvaliti prednji deo restorana i verovatno se neće zaustaviti dok ne stigne do kuhinje, uništavajući sve pred sobom i ubijajući sve koji mu se nađu na putu.

Nastala je haotična strka praćena očajničkim kricima. Svi su znali da naprosto nemaju dovoljno vremena da se sklone.

BUM!

Zaglušujući tresak odjeknuo je kao eksplozija i zemlja pod njihovim nogama se zatresla.

Šerif Volton je prvi digao glavu. Trebalo mu je nekoliko sekundi da shvati da kamionet nekako nije prodro kroz prednji deo zgrade.

Zbunjeno se namrštio.

„Jesu li svi dobro?", najzad je progovorio šerif, grozničavo gledajući oko sebe.

Iz svih uglova začulo se potvrdno mrmljanje.

Šerif i njegov zamenik smesta su ustali i pojurili napolje. Svi ostali su samo trenutak kasnije pohitali za njima. Kiša se pojačala u

proteklih nekoliko minuta i sada je padala u gustim mlazevima koji su znatno smanjivali vidljivost.

Pukom srećom, kamionet je naleteo na duboku udarnu rupu u asfaltu na samo koji metar od ulaza u restoran i oštro skrenuo ulevo, promašivši restoran za manje od jednog metra. Usput je otkinuo zadnji deo tamnoplavog *forda taurusa* parkiranog ispred, da bi se na kraju zakucao u pomoćnu zgradu sa dva kupatila i skladištem, potpuno je uništivši. Srećom, ni u kupatilima ni u skladištu nije bilo nikoga.

„Sunce ti jebem!", zapanjeno je izustio šerif, osećajući kako mu srce ubrzano lupa. Kamionet se u sudaru potpuno deformisao, a od pomoćne zgrade ostale su samo ruševine.

Preskačući šut, šerif je prvi stigao do kamioneta. Unutra je bio samo vozač – sedokosi muškarac otprilike u poznim pedesetim, ali nije mogao biti siguran. Šerif ga nije prepoznao, ali bio je ubeđen da nikad nije video taj kamionet u Vitlandu. To je bio stari, zarđali *ševrolet 1500* s početka devedesetih bez vazdušnih jastuka i mada je vozač bio vezan, udar je bio previše silovit. Prednji deo vozila skupa s motorom uleteo je u kabinu. Kontrolna tabla i volan pribili su vozačeve grudi uz sedište. Lice mu je bilo krvavo i iskidano srčom iz vetrobrana. Jedan komad stakla presekao mu je grkljan.

„Prokletstvo!", rekao je šerif kroz stisnute zube dok je stajao pored vozačevih vrata. Nije morao da opipa puls da bi znao da ovaj čovek nije preživeo.

„O bože!", povikala je Bet drhtavim glasom, samo pola metra iza njega. Odmah se okrenuo ka njoj, podigavši ruku da je zaustavi.

„Bet, ne prilazi", odlučno je zapovedio. „Vrati se unutra i ostani tamo." Onda je pogledao ostale goste restorana koji su brzo prilazili kamionetu. „Svi se vratite u restoran. To je naređenje. Sada je celoj ovoj zoni zabranjen pristup, jeste čuli?"

Svi su se zaustavili, ali niko se nije vratio.

Šerif je pogledom potražio zamenika i ugledao ga kako stoji iza svih ostalih, pored *forda taurusa*. Izraz njegovog lica bio je mešavina zaprepašćenja i straha.

„Bobi", pozvao ga je šerif. „Pozovi hitnu pomoć i vatrogasce, *smesta*."

Bobi nije ni mrdnuo.

„Bobi, trgni se, dođavola. Jesi li me čuo? Hoću da uzmeš radio i pozoveš hitnu pomoć i vatrogasce iz ovih stopa."

Bobi je nepomično stajao. Izgledao je kao da će mu pozliti. Šerif je tek tada shvatio da Bobi uopšte ne gleda ni u njega ni u slupani kamionet. Pogled mu je bio prikovan za *ford taurus*. Pre nego što je udario u pomoćnu zgradu, kamionet je očešao zadnji levi kraj *taurusa* dovoljno jako da mu otvori prtljažnik.

Bobi se odjednom prenuo iz transa i izvadio pištolj.

„Ne mrdajte!", viknuo je. Njegov nestabilan cilj neprestano je skakao sa osobe na osobu. „Šerife", pozvao je nesigurnim glasom. „Bolje dođite da vidite ovo."

2.

Pet dana kasnije
Hantington park, Los Anđeles, Kalifornija

Sitna tamnokosa kasirka otkucala je poslednji artikal i pogledala mladića ispred kase.

„To je tri dolara i šezdeset dva centa, moliću", rekla je poslovno.

Muškarac je spakovao namirnice u kesu, pa joj dao kreditnu karticu. Nije mogao imati više od dvadeset jedne godine.

Kasirka je provukla karticu kroz aparat, sačekala nekoliko sekundi, ugrizla se za donju usnu i sumnjičavo pogledala mladića.

„Žao mi je, gospodine, kartica je odbijena", rekla je, vraćajući mu kreditnu karticu.

Mladić ju je gledao kao da mu se obratila na stranom jeziku.

„Šta?" Pogledao je karticu, zastao, pa ponovo pogledao kasirku. „To mora da je neka greška. Siguran sam da i dalje imam kredita na toj kartici. Možete li, molim vas, da pokušate ponovo?"

Kasirka je samo slegnula ramenima i ponovo provukla karticu.

Prošle su dve-tri sekunde ispunjene napetošću.

„Žao mi je, gospodine, ponovo je odbijena", rekla je vraćajući mu karticu. „Da li biste pokušali sa drugom?"

Osramoćen, uzeo je karticu od nje i slabašno odmahnuo glavom. „Nemam drugu", stidljivo je rekao.

„Kupone za hranu?", upitala je.

Ponovo je odmahnuo glavom.

Devojka je čekala dok je mladić pretraživao džepove da vidi koliko novca uopšte ima. Uspeo je da nađe nekoliko novčanica od jednog dolara i gomilu kovanica od po četvrt dolara i deset centi.

Pošto je na brzinu sabrao koliko ima, zastao je i pogledao kasirku, izvinjavajući se.

„Žao mi je. Nedostaje mi oko dvadeset šest dolara. Moraću da vratim neke stvari."

Veći deo njegovih namirnica činile su potrepštine za bebu – pelene, nekoliko teglica hrane za bebe, kutija mleka u prahu, vlažne maramice i tubica kreme protiv osipa. Ostatak su bile osnovne svakodnevne stvari – hleb, mleko, jaja, nešto povrća, nekoliko voćki i konzerva supe, sve po najnižim cenama. Mladić je zadržao potrepštine za bebu, ali sve ostalo je vratio.

„Možete li da izračunate koliko je to, molim vas?", upitao je kasirku.

„U redu je", rekao je muškarac koji je stajao iza njega u redu. Bio je visok, sportske građe, oštrih, kao isklesanih crta privlačnog lica i dobrih očiju. Dao je kasirki dve novčanice od dvadeset dolara.

Pogledala ga je i namrštila se.

„Ja ću to platiti", rekao je klimnuvši joj glavom, a onda se obratio mladiću. „Slobodno vrati namirnice u kese. Ja častim."

Mladić ga je zbunjeno gledao, nesposoban da prozbori.

„U redu je", ponovio je visoki muškarac, umirujuće mu se nasmešivši. „Ništa ne brini."

I dalje ošamućen, mladić je pogledao kasirku, pa ponovo visokog muškarca.

„Mnogo vam hvala, gospodine", najzad je izustio pružajući ruku. Glas mu je zastao u grlu, a oči su mu se malo zacaklile.

Muškarac mu je stisnuo ruku i ohrabrujuće mu klimnuo glavom.

„To je nešto najplemenitije što sam ovde videla", rekla je kasirka kad je mladić uzeo namirnice i otišao. I u njenim očima su blistale suze.

Visoki muškarac joj se samo nasmešio.

„Ozbiljna sam", ponovila je. „Radim na kasi u ovom supermarketu skoro tri godine. Mnogo puta sam videla da ljudima nedostaje novca da plate i mnogo puta su morali da vraćaju stvari, ali nikad nisam videla da je neko uradio ono što ste vi upravo uradili."

„Svima povremeno treba malo pomoći", odvratio je muškarac. „To nije sramota. Danas sam ja pomogao njemu, možda će on jednog dana pomoći nekom drugom."

Devojka se nasmešila, a oči su joj ponovo zasuzile. „Tačno je da svima povremeno treba pomoć, ali problem je što su retki spremni da pomognu. Posebno kad treba zavući ruku u svoj džep."

Muškarac se bez reči saglasio s njom.

„Već sam vas viđala ovde", rekla je kasirka, otkucavši njegove malobrojne namirnice. Račun je bio devet dolara i četrdeset devet centi.

„Živim u kraju", rekao je, dajući joj novčanicu od deset dolara.

Ona je na trenutak zastala i pogledala ga u oči. „Ja sam Linda", rekla je, pokazavši svoju pločicu sa imenom i pružajući mu ruku.

„Robert", odgovorio je muškarac i rukovao se s njom. „Drago mi je."

„Slušaj", rekla je dok mu je vraćala kusur. „Nešto sam razmišljala. Radim do šest popodne. Pošto živiš u kraju, možda bismo mogli da odemo negde na kafu?"

Muškarac je kratko oklevao. „To bi bilo baš lepo", najzad je rekao. „Ali, nažalost, večeras imam let. To mi je prvi odmor od..." Zastao je i na trenutak zaškiljio. „Čak se i ne sećam kad sam poslednji put bio na odmoru."

„Znam kako vam je", rekla je kasirka pomalo razočarano.

Muškarac je pokupio svoje namirnice i ponovo pogledao kasirku.

„Šta kažeš na to da te pozovem kad se vratim za desetak dana? Možda bismo onda mogli na kafu."

Pogledala ga je i usne su joj se razvukle u bojažljiv osmeh. „To bi bilo lepo", odgovorila je, na brzinu mu zapisujući svoj broj.

Kad je muškarac izašao iz supermarketa, u džepu jakne mu je zazvonio mobilni.

„Inspektor Robert Hanter, Specijalno odeljenje za ubistva", javio se.

„Roberte, jesi li i dalje u gradu?"

To je bila kapetanica Odeljenja za ubistva Policije Los Anđelesa Barbara Blejk. Ona je pre samo koji dan naredila Hanteru i njegovom partneru inspektoru Karlosu Garsiji da odu na dvonedeljni odmor posle veoma zahtevnog i iscrpljujućeg slučaja serijskog ubice.

„Sad jesam", odgovorio je Hanter skeptično. „Večeras polećem, kapetane. Zašto?"

„Stvarno mi je grozno što ti ovo radim, Roberte", odgovorila je kapetanica sa iskrenim žaljenjem. „Ali moram da te vidim u mojoj kancelariji."

„Kad?"

„Odmah."